

Karel Růžička, Kája...

Byl jsem jeho obdivovatelem už od dob Jazz Celluly, chodil na jeho koncerty, a proto jsem byl šťastný, když jsem se k němu, už si přesně nevzpomínám za jakých okolností, dostal blíž.

PŘIPRAVIL: JIŘÍ SLÍVA

Chodili jsme se ženou snad na všechna jeho klubová vystoupení a pak, před 9 lety, s Jirkou Stivínem hrál na jejím pohřbu naše oblíbené Celebration blues.

Otevíral jsem několik výstav maleb jeho milé manželky Marie Jo a Kája mi hrával na vernisážích. Vybral si moji kresbu na CD s bigbandem frýdlantské jazzové dílny...

Když jsem dostal od vydavatelství Galén nabídku natočit na CD svoje písničky z dob mé někdejší spolupráce s folkovým sdružením Šafrán, požádal jsem kamarády jazzmany, zda by do toho se mnou šli. Souhlasili, na CD Kup si bicí (2013) mě doprovodili mj. Adam Tvrдый, Mirek Kořínek a Petr Dvorský, ale Kája měl čas si zahrát jen ve třech skladbách (mj. skvělé sólo na Octopus blues).

V dalších dvou letech se mi nahromadil tučet nových skladeb a Galén přislíbil druhé CD. Tentokrát (točilo se to v září 2015) si Karel udělal víc času a nahrál s námi skoro všechny skladby. K minulé sestavě přibyl ještě Sváta Macák na saxofon a Pepík Vejvoda na bicí.

Měl jsem pořád touhu s Karlem Růžičkou kromě desky udělat i nějakou písničku. Vyslyšel moji utkvělou myšlenku

napsat melodii na kavérenská písmena/noty C, A, F, E, ale pravil, že pro melodii bude lepší nota Es než E. Za pár týdnů mi přinesl věnovaný notový záznam CAFES Blues, připsal tam „hudba Růžička, text Slíva“. Tak jsem to v ajfru rychle otextoval a považuji tu jeho melodii za absolutní perlu cédédčka. Jenže — zpívám tam „Neodcházej...“. S nastupující Kájovou nemocí jsem tomu slovu, které v textu nabádá neodcházet z kavárny a ještě posedět při poslechu jazzového piana, začal přikládat existenciální význam: „NEODCHÁZEJ!“

Odešel... Geniální skladatel, pianista, laskavý člověk, zábavný a milý přítel. Jeho hravá a invenční sóla nás v klubech vždy přiváděla do dobré nálady. Když se mu nějaký jazzový fórek obzvlášť povedl a publikum zatleskalo, obrátil se na nás s nezapomenutelným lišáckým úsměvem.

Ten loňský dlouhý zářijový den ve studiu Jamor byl pro mne něčím neuvěřitelným. Kája na místě vymyslel přede hry, nahrál krásná sóla, přidal k aranžmá Marka Doubravy další nápady.

A vlídný úsměv, i když se něco v první verzi nepovedlo.

Je to k nevíře, pro mne krásné, ale smutné — poslední deska, na které Kája hraje, je moje Nemysli na to a jeho poslední skladba je na ní... ☒